

Konvention nr. 131 om fastsættelse af mindstelønninger med særligt henblik på udviklingslandene.

Den internationale Arbejdsorganisations generalkonference, der er blevet sammenkaldt i Genève af Det internationale Arbejdsbureaus styrelsesråd, og som den 3. juni 1970 er trådt sammen til sin 54. samling, og

som henviser til bestemmelserne i konvention om indførelse af metoder til fastsættelse af mindstelønninger af 1928 og i konvention om ligeløn af 1951, der begge er ratificeret af et stort antal medlemslande, samt i konvention om indførelse af metoder til fastsættelse af mindstelønninger i landbruget af 1951, og

som mener, at disse konventioner har spillet en værdifuld rolle til beskyttelse af forfordelte grupper af lønmodtagere, og

som er af den opfattelse, at tiden er kommet til at vedtage et nyt dokument til supplerung af de nævnte konventioner og beskyttelse af lønarbejdere mod urimeligt lave lønninger, og som — samtidig med at det har almen gyldighed — tager særligt hensyn til udviklingslandenes behov, og

som er blevet enig om vedtagelsen af visse forslag med hensyn til metoder til fastsættelse af mindstelønninger og lignende problemer med særligt henblik på udviklingslandene, der er opført som 5. punkt på mødets dagsorden, og

som har besluttet, at disse forslag skal tage form af en international konvention, vedtages i dag den 22. juni 1970 følgende konvention, der betegnes konvention om fastsættelse af mindstelønninger af 1970:

Artikel 1.

1. Ethvert medlem af Den internationale Arbejdsorganisation, der ratificerer denne konvention, forpligter sig til at indføre en mindstelønsordning, der omfatter alle grupper af lønmodtagere, hvis beskæftigelsesvilkår er af en sådan art, at det vil være

rimeligt at lade dem nyde godt af en sådan beskyttelse.

2. Vedkommende myndighed i de enkelte lande skal efter aftale med eller efter indgående forhandlinger med de pågældende repræsentative arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, hvor sådanne findes, fastsætte, hvilke grupper af lønmodtagere der skal være omfattet af bestemmelserne.

3. Enhver medlemsstat, som ratificerer denne konvention, skal i sin første rapport om konventionens gennemførelse, der aflægges i henhold til artikel 22 i Den internationale Arbejdsorganisations statut, anføre sådanne grupper af lønmodtagere, som konventionen ikke måtte finde anvendelse på i medfør af denne artikel, med angivelse af begrundelsen herfor og skal i senere rapporter anføre stillingen med hensyn til dens lov og praksis, for så vidt angår de undtagne grupper, samt i hvilken udstrækning konventionen er eller foreslås gennemført med hensyn til disse grupper.

Artikel 2.

1. Mindstelønninger skal have virkning som lov og må ikke kunne nedsættes; undladelse af at anvende dem medfører passende strafferetlige eller andre sanktioner mod den eller de ansvarlige personer.

2. Under iagttagelse af bestemmelserne i stk. 1 skal retten til at føre kollektive forhandlinger fuldtud respekteres.

Artikel 3.

De forhold, der skal tages i betragtning ved fastsættelse af mindstelønningernes størrelse, skal såvidt muligt og under hensyntagen til de enkelte landes praksis og forhold, omfatte:

- a) arbejdernes og deres families behov under hensyntagen til det almindelige lønniveau i vedkommende land, leveomkostningerne, sociale ydelser og levestan-